

Chương 24

Vụ Mang Mang làm gì cũng thích có đồng bọn, chuyện đi ăn cháo một mình như Lộ Tuy, cô tuyệt đối không làm được.

Cái anh ăn không phải cháo, mà là cô đơn.

“Ừ”, Lộ Tuy đáp, rót một ly trà, sau đó liếc nhìn chỗ trống cạnh Vụ Mang Mang.

“Tôi không đi một mình mà đến đây với bạn.” Vụ Mang Mang giải thích.

“Ừ,” Lộ Tuy hờ hững nói.

Thực ra bát đĩa bày ở đó, cần gì giải thích, thật là thừa thãi nhưng lại thể hiện rõ sự cố của Vụ Mang Mang.

Đúng lúc đó Lâm tiên sinh đi vệ sinh quay lại chỗ ngồi, Vụ Mang Mang càng vui khi nói chuyện với bác sĩ hơn.

Sự lạnh nhạt và cả những câu trả lời qua loa như “đúng, ừ” của Lộ Tuy khiến Vụ Mang Mang cảm thấy nói chuyện với anh đúng là đau khổ.

Nói chuyện với robot còn khá hơn.

“Vụ tiểu thư, ban nãy tôi đã nghĩ, về vấn đề sinh con thì thực ra không quá cấp bách, suy nghĩ con người sẽ dần thay đổi theo thời gian không ai biết được lòng lại sẽ thế nào, hay là chúng ta tạm thời bỏ qua vấn đề này nhé?” Lâm Nhạc Đào nói.

Vụ Mang Mang cực kỳ tán đồng, nhưng thái độ đòi có một trai một gái ban nãy của bác sĩ Lâm rất kiên quyết, không biết làm sao lại thay đổi.

Nhưng Vụ Mang Mang thích thái độ suy nghĩ giải quyết vấn đề theo lối mở của Lâm Nhạc Đào.

Lâm Nhạc Đào thấy Vụ Mang Mang gật đầu trong lòng bất giác thở phào.

Tuy anh ta có chút ý kiến với những khuyết điểm ở Vụ Mang Mang, nhưng hàng mi của cô vừa cong vừa dài, ban nãy anh ta từ nhà vệ sinh ra, nhìn thấy dáng vẻ hiền lành khi cô cúi đầu, cụp mắt, rót trà, nhìn hàng lông mi chớp chớp như cánh bướm của cô, không biết vì sao tim đã lỡ mất nửa nhịp.

Huống hồ là hàm răng Vụ Mang Mang rất đẹp, cũng rất khỏe mạnh. Điều đó chứng tỏ thói quen sinh hoạt của cô không tệ, chí ít về phương diện đánh răng rất tỉ mỉ.

“Nhưng bình thường công việc của tôi rất bận rộn, không biết Vụ tiểu thư có để tâm không?” Lâm Nhạc Đào nói.

Vụ Mang Mang lắc đầu, đương nhiên không để tâm rồi.

Lâm Nhạc Đào hài lòng gật đầu, có điều Vụ tiểu thư quá xinh đẹp đến nỗi cho dù ai cưới cô thì e rằng cũng không yên tâm để cô ở trong nhà.”

Đôi mắt to của Vụ Mang Mang nhìn Lâm Nhạc Đào không chớp, thầm nghĩ anh này đang sỉ nhục cô hay khen cô đây?

Bên cạnh vang lên tiếng cười khẽ, Vụ Mang Mang không ngờ cô lại có thể làm Lộ tiên sinh vui, cũng xem như công đức vô lượng.

Nhưng lúc này Vụ Mang Mang không cười nổi, nghĩ đến sau này nếu cô không có quan hệ ngoài luồng thì quá có lỗi với những lời hôm nay của bác sĩ Lâm.

“Vụ tiểu thư đừng giận, đây không phải vấn đề của cô mà là cô xinh đẹp như thế dù cô không muốn thì người khác cũng sẽ đến làm phiền cô.”

Câu này thì được, Vụ Mang Mang lại tặng thêm điểm cho Lâm Nhạc Đào.

“Thế nên Vụ tiểu thư có thể đến phòng khám nha khoa của tôi làm việc không?” Lâm Nhạc Đào hỏi.

Phòng khám nha khoa? Vụ Mang Mang bất giác liên tưởng đến đồng phục y tá, đó chẳng phải là hồi ức vui vẻ gì.

Cô đang định lắc đầu thì Lâm Nhạc Đào đã nói tiếp: “Tôi biết chuyên môn không hợp nhưng Vụ tiểu thư có thể làm tiếp tân, chỉ làm công việc sắp xếp lịch hẹn và nghe điện thoại, rất đơn giản.”

Ngay cả công việc cũng muốn quản, hình như là hơi thái quá thì phải.

“Như thế không chỉ ngày ngày tôi có thể nhìn thấy cô, mà Vụ tiểu thư cũng có thể ngày ngày nhìn thấy tôi, đôi bên đều yên lòng.”

Vụ Mang Mang đưa người ra sau, bung ly trà đã nguội lên uống một ngụm rồi lạnh nhạt nói: “Thực ra nếu tôi muốn ngoại tình thì cho dù làm tiếp tân ở phòng khám của anh cũng vẫn có thể lén lút, che giấu anh.”

Lâm Nhạc Đào biết có lẽ anh ta đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô gái này, thực ra anh ta cũng chỉ nói lên sự thực mà thôi.

Vụ Mang Mang khoác cánh tay Lộ Tuy, nói với Lâm Nhạc Đào: “Anh nhìn này, đây chính là người tôi yêu, ngày ngày chẳng làm gì cả chỉ ở nhà canh tôi,

mà hôm nay vẫn bắt gặp tôi ra đây xem mắt với anh đó thôi? Nhưng phong độ của anh nhà tôi rất tốt, biết tôi bị ép phải đi xem mắt, cảm ơn sự tin tưởng của anh, anh yêu.”

Vụ Mang Mang hơi ngẩng lên, “chụt” một tiếng hôn lên mặt Lộ Tùỵ.

“Xin lỗi bác sĩ Lâm.” Cảm xúc trên gương mặt Vụ Mang Mang lập tức trở nên u buồn, “Bố mẹ tôi chê anh nhà tôi nghèo, không đồng ý chuyện kết hôn, cứ bắt chia yên rẽ thúi, tôi cũng là bất đắc dĩ.”

Ánh mắt Lâm Nhạc Đào chuyển sang Lộ Tùỵ vẫn tỏ vẻ bình thản, ánh mắt rất dễ dàng chiếu vào đồng hồ đeo tay của anh.

Vụ Mang Mang bĩu môi nói với Lộ Tùỵ: “Anh yêu à, chẳng phải em đã nói là anh đừng mang hàng nhái rồi sao? Người tinh mắt mới nhìn đã biết là đồ giả rồi.”

Đến đây thì khước môi Lộ Tùỵ giật giật, chậm rãi lấy khăn giấy lau mặt.

Vụ Mang Mang vội vàng móc ra khăn giấy ướt tấy trang trong túi xách, “Anh yêu à, để em lau cho.”

Hôm nay chú Lộ phối hợp một cách lạ thường, đến nỗi Vụ Mang Mang bắt đầu lo lắng, chết rồi cô lại không quản nỗi bản thân nữa rồi.

Lâm Nhạc Đào nhìn vẻ thân mật giữa hai người, tự cảm thấy trở thành kẻ thừa, nên để lại hai tờ tiền rồi bỏ đi ngay.

Thực ra phong độ bác sĩ Lâm cũng khá ổn, trong tình huống này vẫn không quên trả tiền.

Vụ Mang Mang vừa lau mặt giúp Lộ Tùỵ vừa tiếc nuối, nếu bác sĩ Lâm không kiên quyết bắt cô đi làm tiếp tân, cũng không công kích giới hạn đạo đức của cô thì tốt rồi.

Lâm Nhạc Đào vừa đi thì Lộ Tùỵ cũng hất tay Vụ Mang Mang sang một bên.

Cặp tình nhân ngồi đối diện ban nãy xem kịch rất thú vị, lúc này vẫn đang ngẩn ngơ nhìn Vụ Mang Mang và Lộ Tùỵ, cô gái kia tỏ ra hung phấn rõ ràng đang chờ đôi uyên ương Vụ Mang Mang và Lộ Tùỵ cãi nhau.

Diễn kịch thế này quan trọng nhất chính là khán giả thích xem, chỉ cần người ta thích thì bạn sẽ không dừng lại được.

Vụ Mang Mang lúc này đã chảy nước mắt, từng giọt từng giọt long lanh như pha lê, làm chàng thanh niên đối diện cảm thấy đau xót thay Lộ Tù.

“Anh đừng thế mà”, Vụ Mang Mang tủi thân nức nở, lấy ngón tay gạt nước mắt với vẻ tội nghiệp, xem cũng hết cách rồi, bố mẹ uy hiếp em không đi xem mắt sẽ không cho tiền tiêu vặt, thế thì chúng ta sống dựa vào đâu đây.”

Đôi nam nữ đối diện “ò” một tiếng trong lòng như vỡ lẽ, hóa ra là công tử ăn bám vợ.

Lộ Tù đang định nói gì thì bị Vụ Mang Mang dùng tay che miệng anh lại.

Vụ Mang Mang khóc nói: “Em không cho anh đi làm công việc trước đây nữa, mấy bà già đó đều biến thái cả.”

Cô gái kia hít một hơi lạnh, người đàn ông đầy sức cuốn hút trước mặt hóa ra lại là trai bao! Nhưng đúng là cũng xứng đáng.

Lộ Tù kéo tay Vụ Mang Mang ra: “Cô nghiệp diễn rồi hả?”

Thoát kịch trong tích tắc.

Vụ Mang Mang thực sự quá tiếc nuối, đôi nam nữ kia đúng là khán giả tốt hiếm có, vẻ mặt sinh động đến mức khiến người diễn kích động.

Nhưng chú Lộ không dễ chọc, lý trí của Vụ Mang Mang đã quay về, bắt đầu hối hận vì mình lại xúc phạm danh dự của chú.

Chỉ có điều lần này mong là Tưởng Bảo Lương có thể nể tình mà nương tay.

Vụ Mang Mang lén lút nhìn Lộ Tù, chú Lộ sao bình tĩnh thế nhỉ? Không định kiện cô ư? Lần xúc phạm danh dự này còn nghiêm trọng hơn lần trước mà.

Xem ra quả nhiên là người ta quen biết nhau rồi thì không tiện ra tay nữa.

Vụ Mang Mang cười thầm, trong lòng có chút khoan khoái biến thái.

Ngô Dụng khi nghe Vụ Mang Mang kể lại đoạn kịch này đã tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của cô, vẻ say mê đó cứ như cần thuốc vậy.

“Si nhục anh ta như thế, cô rất vui thì phải”, Ngô Dụng nói.

Vụ Mang Mang ngó ra rồi quả quyết gật đầu, “Vâng, không biết vì sao, cứ nghĩ đến trong một thế giới song song nào đó, Lộ Tuyền có lẽ đang là con vịt là tôi thấy rất vui.”

“Tôi thù ghét nhà giàu sao, bác sĩ Ngô?” Vụ Mang Mang hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu, “Vị Lộ tiên sinh này có phải bình thường rất lạnh nhạt với cô?”

Lạnh nhạt? Đương nhiên là thế, gần như đạt đến mức như không nhìn thấy cô.

Nên cô đang chủ động thu hút sự chú ý của anh ư?

Chỉ vì anh giống sếp Vụ và bà Liễu khi xưa sao?

Phớt lờ cô.

Nghĩ lại cũng đúng là bi ai.

Nhưng trên thế giới này, người phớt lờ cô không chỉ có họ, tại sao thái độ những người khác cô lại không quan tâm?

Đáp án này quá rõ ràng và dễ thấy, đến nỗi vụ Mang Mang phải thừa nhận rằng sức hút của chú Lộ vẫn làm lòa mắt cô.

Đề bài khó nhằn này có rất nhiều cách giải. Thứ nhất là kiềm chế, sau đó phớt lờ, nhưng rất dễ đối mình đối người, có thể bệnh tình sẽ càng nặng. Thứ hai là lấy độc trị độc, sức hút trái dấu sẽ theo khoảng cách thu hẹp lại mà giảm dần, hoặc theo thời gian cũng sẽ giảm bớt.

Nhưng còn có một cách giảm khác, đó chính là thuận theo tự nhiên, càng cố ý thì càng chứng tỏ bản thân để tâm.

Vụ Mang Mang cảm thấy để tâm đến người đàn ông thành công, chín chắn như Lộ Tuyền đúng là tự hành mình mà.

Cô thiên về hướng tìm một “miếng thịt tươi” có cơ bắp và cơ bụng, nhưng bà Liễu và sếp Vụ thì lại quá để ý đến tài lực của đối phương.

“Sau đó thì sao?” Ngô Dụng lên tiếng gọi Vụ Mang Mang đang trầm tư suy nghĩ.

Sau đó? Vụ Mang Mang nhất thời không phản ứng kịp, lát sau mới hiểu Ngô Dụng đang hỏi về Lộ Tuyền, vì anh là người lần trước đã gửi giấy mời của luật sư cho cô.

Nhưng Vụ Mang Mang không định thỏa mãn sự tò mò của Ngô Dụng, cô giờ tay lên xem đồng hồ, “Trời ơi đến giờ rồi, bác sĩ Ngô.”

Trước kia đều là Vụ Mang Mang chây lỳ ở văn phòng anh, không chịu đi, muốn lợi dụng thêm thời gian của bác sĩ tâm lý, nhưng lần này cô chạy còn nhanh hơn thỏ.

Còn về tập tiếp theo của buổi tối hôm đó à?

Thức ăn của Lộ Tuyền vừa mang lên, nhưng rõ ràng anh không có ý định mời Vụ Mang Mang cùng ăn.

Vụ Mang Mang đợi mãi cũng chẳng thấy Lộ Tuyền tỏ vẻ gì khác, lúc đó mới bất đắc dĩ cầm tiền bác sĩ Lâm để lại rồi thanh toán.

Thực ra khi Vụ Mang Mang ra khỏi quán cháo, tim cô như bị mèo cào vậy.

Sao Lộ Tuyền lại phối hợp diễn kịch cùng cô nhỉ?

Có hứng thú với cô, nhưng lại không nhận ra sao, đương nhiên sẽ không hiểu đánh rắn phải đánh đập đầu mà mời cô ăn tối cùng anh.

Thế nên là thực sự không tìm ra lời giải đáp.

Giờ cơm tối là giờ cao điểm của thành phố này, đừng mơ đến taxi nữa, ngay cả app gọi xe cũng vô dụng.

Trong hẻm nhỏ chật hẹp, ngay cả quay đầu xe còn không thể vào đây chính là hai chữ “kẹt chết”, mọi người cũng chẳng phải đồ ngốc nên không chịu đến đây.

Vụ Mang Mang nhìn đôi giày cao gót ba tấc dưới chân, thở dài một tiếng rồi nhắc chân định đi đến trạm xe bus gần nhất.

Nhưng nơi này rớt cuộc là nơi quỷ quái nào mà xe bus lại hết chuyến lúc tám giờ, Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, bắt đầu cân nhắc ở đây đợi chuyến cuối mà khả năng cao là không có, hay là đi bộ tiếp.

Đúng lúc Vụ Mang Mang đau chân đến mức đi không nổi thì thấy Lộ Tuyền cưỡi một chiếc mô tô cực kỳ oai phong vút qua trước trạm xe bus.

“Lộ Tuyền!” Vụ Mang Mang bác tay trước miệng làm loa gọi to bằng giọng cao nhất từ xưa tới nay.

Thực nữ, lịch sự đều đi gặp quỷ hết đi, Vụ Mang Mang đã bị giày cao gót hành hạ đến phát điên rồi.

Cô cũng không biết tại sao mỗi lần vào tiệm giày luôn phải băn khoăn giữa giày đế bằng và giày cao gót cao quý nhưng hành hạ người khác, rồi cuối cùng lại chọn cái sau.

Có lẽ các vị khi chọn lựa giữa một người phụ nữ không đẹp nhưng dễ tính hiền lành và một mỹ nữ kiêu ngạo nhưng không dễ sử dụng, cũng sẽ cảm thấy khó khăn như Vụ Mang Mang thôi.

Tốc độ mô tô trong khu này không được quá nhanh, nên Lộ Tuyền dừng xe trước mặt Vụ Mang Mang khoảng mười mét.

Vụ Mang Mang quả quyết tháo giày ra xách, sau đó chân trần chạy tới trước mặt anh.

“Lộ tiên sinh, có thể đưa tôi đến trạm tàu điện gần nhất không?”

Lúc là người bình thường thì Vụ Mang Mang vẫn rất lễ phép.